

[Svend Aage Jensen]

Ser vi på Danmarks nuværende og hidtidige økonomiske støtte til ulandene, må man sige, at vi ligger i front sammen med et par andre lande. Der er desværre alt for få lande i den rige del af verden, der lever op til at yde 1 pct. af bruttonationalproduktet, således som det anbefales af FN. Danmark er et af dem, men hvor ville det gungre helt anderledes, såfremt nationer som f.eks. USA og Japan også gjorde det.

Heller ikke inden for EU har vi formået at få medlemslandene til at forhøje deres bidrag til det anbefalede niveau. Det blev ihærdigt forsøgt i forbindelse med Riokonferencen i 1992. Det skal dog ikke afholde Danmark fra fortsat at yde den nødvendige indsats for afhjælpning af nød og fattigdom dér, hvor den er værst.

Selv om store dele af befolkningerne i de asiatiske lande stadig må siges at befinde sig på et eksistensminimum, er der ingen tvivl om, at specielt de østasiatiske lande er inde i en hastig og positiv økonomisk udvikling, hvorimod Afrika halter voldsomt bagefter. Det økonomiske tilbageslag i de vestlige lande, som tog sin begyndelse i 1970'erne, har naturligvis spillet en negativ rolle for de enkelte ulandes økonomi, hvilket har indvirket på deres evne til at indfri de lån, de har stiftet.

Hertil kommer det måske største problem i ulandene, nemlig befolkningstilvæksten. Et af de første programmer, som FN iværksatte overhovedet, var kampen mod børnedødeligheden, specielt i den fattige del af verden. Det har absolut været en succes. Det var ikke usædvanligt, at en familie fik mange børn for at sikre slægtens fortsættelse og for at sikre, at der var nogen til at forsørge forældrene i deres alderdom – en problemstilling, der tidligere heller ikke var ukendt i Danmark.

Desværre bliver FN's hjælpeprogrammer for ulandene ikke i tilstrækkelig grad fulgt op af f.eks. programmer for kamp mod sult. Nok faldt spædbørnsdødeligheden, men til gengæld døde mange af børnene senere af sult, inden de nåede at blive voksne. Alligevel er befolkningstilvæksten i ulandene stor. I landene i Afrika syd for Sahara udgør børn i alderen 0-14 år 46,4 pct. af befolkningen.

Efter CD's opfattelse er netop børneproblematikken et af de områder, der skal sættes ind på, og herunder naturligvis også mødrenes forhold. Her savner vi måske i oplægget et afsnit

om børns rettigheder. Det er efter vor opfattelse vigtigt, at vi har dette for øje, når der skal vælges samarbejdslande, og når vi i øvrigt ser på vores samarbejdspartnere.

Når projekter skal bedømmes eller sektorer skal vælges, er det vigtigt at overveje, hvilken indflydelse det vil få på børns vilkår. Styrker og gavner det? Vi mener, at der bevidst bør sættes på sikring af børns sundhed og uddannelse og på bekæmpelse af børnearbejde og hjælp til forældreløse og forladte børn.

Børn er næste generations voksne, og hvis de ikke vokser op under gode betingelser, bliver også vore egne børns problemer så meget større. Det gode instrument, som FN's konvention om barnets rettigheder er, skal anvendes til at sikre børn i hele verden et bedre liv.

Et andet punkt, som det er vigtigt at interessere sig for, er kulturområdet. På dette område bør der også fra dansk side sættes ind med hjælp og støtte. I fattige lande er det et af de områder, der står nederst på prioriteringslisten. Man risikerer, at vigtige dele af landets kulturarv på denne måde går tabt. Og hvorfor er det så vigtigt at bevare den? Fordi kulturen er en vigtig del af et lands identitet, og hvis ikke landene skal væltes helt over ende af økonomisk stærkere magter udefra, er det vigtigt at styrke landets egen identitet. Som eksempel kan vi tage den kulturoblomstring, som fandt sted i Danmark efter nederlaget i 1864. Af påvirkning udefra kan nævnes den massive påvirkning af ulandenes befolkninger igennem bl.a. udenlandske film og tv-programmer, der ses af mange i udviklingslandene; de tror, at verden er sådan.

Kulturen er et område, hvor samarbejde kan ske på lige vilkår, idet man ikke kan sige, at vor kultur er mere avanceret end deres, når der ses bort fra det økonomiske. Økonomisk fattigdom er ikke ensbetydende med kulturel fattigdom.

Der er mange muligheder for at sikre kulturværdier, de kulturværdier, vi er så interesserede i at komme som turister og se, men som ofte udsættes for ødelæggelse af de selv samme turister. Det kan f.eks. være støtte til bogproduktion, støtte til kunstskeoler og kunsthåndværkerskoler, museumssamarbejde osv.

Hvorfor er dette samarbejde vigtigt for os?

I en tid, hvor racisme og angst for de fremmede breder sig, er kulturen et af de områder,